

ՏՄՍԵՆՈՐԻՒՄՍՈՐԻ

ՄՈՇԱԿ

Տարեկան դեր 10 ռուբլ, կես տարվանը 6 ռուբլ:

Ուսանողին նամակները 5 կոպեկով:

Թիֆլիսում գրվում են միմյանի կնիքները մեջ:

Օտարապաշտարանը գտնվում են ուղղակի
Tiflis. Redakcia «Moskva»

Կնիքները բաց և առատեան 10—2 ժամ
(Բացի կիրակի և տոն օրերից):

Յայտարարութիւնը ընդունվում է ամեն ժամով:

Յայտարարութիւնների համար գնորդում են
ի բարձրագույն րանսին 2 կոպեկ:

ԲՈՎԱՆԳՆԱԿՈՒԹԻՒՆ

Լուսաւորութիւն և անտեսական ոյժ: Ներքին ՏԵՄՈՒԹԻՒՆ, Նամակ խմբագրին: Նամակ խմբագրին: Ներքին լուսար: ԱՐՏԱՐԻՆ ՏԵՄՈՒԹԻՒՆ: Անգլոս: Ֆրանսիա: Արտաքին լուսար: ԻՍՈՒՆ ԼՈՒՐԵՐ: — ՀՆՈՒԱԳՆՈՒՆԵՐ: — ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ: — ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ: Հայ կնիք:

ԼՈՒՍԱՐՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ՏՆՏԵՍԱԿԱՆ ՈՅԹՈՒՆ

Ներկայ յօդուածով մեք վերջացնում ենք մեր յօդուածները շարքը, որոնց գրելը առիթ տուեց մեզ մեր աշխատակից Գրիգոր Նիկողոսեանի յարուցած խնդիրը: Մենք կրկնում ենք՝ մեր աշխատակցի մտքերում կարող են լինել ծայրայեղութիւններ, մեր մտքերի մէջ կարող են լինել պակասութիւններ, բայց նոյն իսկ հարցը այն աստիճան նշանաւոր է, որ մենք նրա իրագործելը համարում ենք միակ ճանապարհ թիրաքայ Հայաստանի ապագայ բարօրութեանը հասնելու համար:

Մեզ գուցէ կը հարցնեն. դուք ցանկանում եք, ուրեմն, որ ձեր առաջարկութիւնները անմիջապէս իրագործվեն: Գրան մենք կը պատասխանենք որ ազգերի մէջ այդ տեսակ մեծ յեղափոխութիւնները մի տարվայ ընթացքում չեն կատարվում, այլ փոքր առ փոքր: Գարեբով Կ. Պոլսը կտրված է միացել հայաստանից, անտարբեր է եղել դէպի Հայաստանի ամենանհրաժեշտ, կենսական պէտքերը, ուրեմն ի՞նչպէս կարող ենք յուսալ մեր քարոզածը իսկոյն ի-

րագործված տեսել... ցանկալի է, ի հարկէ, որ մեր բոլոր առաջները մի բան առնելից շուտ կատարվի, այն է, որ Կ. Պոլսի ինտելիգենցիային պատկանող այն հայեւրիտասարութիւնը, որ ոչինչ կապրով կապված չէ թիրաքայ մայրաքաղաքի հետ, հասկանայ որ ազգի պակասութիւնների դէմ զանգառվելով, մտնովի, դպրոցների, ազգային հիմնարկութեանց թերութիւնները, ժողովրդի անշարժ և անտարբեր դուրս դէմ բողոքելով, հայի իր հայրենիքից անդադար գաղթելը պակասակալով, բայց մի և նոյն ժամանակ Կ. Պոլսում, օտար հողի վրա նստելով, — բան չի դառնայ... Գժգոհ էք, բողոքում էք, քննադատում էք, — գնացե՛ք ինքները Հայաստան, որի ամբողջի ստիպան են առաջնորդներ և այնտեղ գործեցէք:

Իսկ մեր յարուցած խնդրի միւս կողմերը, հայրենիքի անտեսական դրութեան բարեփոխելը, երկրի արդիւնաբերութեան բարձրացնելը, արհեստանոցների հիմնելը, ընկերութեան հաստատելը և Հայաստանի հետ նրա անմիջական յարաբերութիւններն ունենալը, — այդ բոլորը կարող է կատարվել փոքր առ փոքր, քայլ առ քայլ, և ոչ թէ յանկարծակի: Եթէ առաջին տարվայ ընթացքում ուղարկվեն Հայաստան մի երկու ուսուցիչ, մի երկու բժիշկ, հիմնովի մի արհեստանոց, հետեւեալ տարին հիմնովի մի այլ արհեստանոց և մի ապարան, երրորդ տարին գնդի, դիցուք, մի կտոր գետին, որի վրա թէև փոքր դիրքով, մշակվի խնայի կերպով երկրի մի որ և է բերք, չորրորդ տարի մի գաւառի մէջ հիմնովի գիւ-

ղացիների խնայողութեան մի ընկերութիւն կամ փոխառու մի դաճարան, որ կազատի գիւղացիներին դուցէ նոյն իսկ հայ վաշխառուներից փողերը մեծ տոկոսով փոխանելու անհրաժեշտութիւնից, և գործը հետգհետ և քայլ առ քայլ դնոյ այդ ճանապարհով, իւրաքանչիւր տարին մի բան աւելացնելով արդէն եղածի վրա, — մենք մեր առաջարկութեան գործը աջողված կը համարենք: Աչքի առաջ ունենով որ Կ. Պոլսի դարերով ոչինչ չէ արել Հայաստանի համար, բայց ազգային երգեր հեղինակելուց, այժմ իւրաքանչիւր տարի դնեն մի քայլ անելով մեր ցոյց տուած ծրագրի իրագործման ճանապարհի վրա, ժամանակով գործը կաջողի:

Որիչ կողմից մեզ կարող են նկատել թէ ապարդիւն է հիմնել արտեւսագործական կամ երկրագործական դպրոցներ, հիմնել արհեստանոցներ, գործարաններ կամ ֆերմաներ, քանի որ երկրի մէջ նահապետական կերպով և փոքր քանակութեամբ էլ պատրաստվող արդիւնքները կը չեն գանում, չեն վաճառահանվում, ի՞նչ օգուտ, ուրեմն, բարեկալի արդիւնաբերութեան տեսակը և ձևը ու շտապելի նրա քանակութիւնը: Այդ նկատողութիւնն ունենալով և այդ պատճառով հիմնելով արտեւսագործական կամ երկրագործական դպրոցներ, կազմելով գիւղացիների արդիւնաբերող ընկերութիւններ և հաստատելով արհեստանոցներ, պէտք է դուրսբերուող արդիւնքը ձեռնարկութիւնների հետ մտածել և վաճառահանութեան ընկերութիւնների հիմնելու մասին, որպէս զի կատարելագործ-

ված և աւելի մեծ քանակութեամբ պատրաստվող արդիւնքը կը, առնողներ գանի, թէ երկրի մէջ և թէ երկրից դուրս:

Այդտեղ աւելորդ չենք համարում կրկնել որ երկրի անտեսական բարեօրոճան գործը առաջ տանելու համար պէտք է կապիտալների ընկերակցութիւնը, հասարակական ոյժերի համբաշխ գործակցութիւնը և ոչ թէ մի անհատի ինիցիատիվը, որի գործողութիւնները վրա անկարելի է վերահսակել: Մի մասնաւոր մարդու եռանդը շատ դովիլի է, բայց կարող է և ապարդիւն լինել. մի մարդ, որ ոչ հոգեւոր իշխանութեան, ոչ հասարակութեան մէջ հիմնված մի ընկերութեան, ոչ ազգային ժողովի հաւատարմութեամբ է, անընդհատ հաւաքում է հաջողի դուժարներ, դիցուք մի երկրագործական դպրոց հիմնելու համար... Այդ մարդը գործում է կատարելապէս անհոնտոր կերպով. նա կարող է և շատ լաւ մտքով լինել, նրա գործը կարող է աջողվել, բայց նա կարող է լինել և մի բողոքախօս, ուրեմն նրա հանգանակած բոլոր գումարները կարող են դուրս կորչել:

Մեր յօդուածները կարդալուց յետոյ, մեզ կարող են նկատել և հետեւեալը. «Ձեր մենք համաձայն ենք, բայց հաջիւ թէ ձեր առաջարկութիւնները կարող են իրագործվել թիրաքայ Հայաստանում, բանի որ այդ երկրում չը կայ ոչ օրէնքի կողմից ապահովութիւն կամայականութեան դէմ, ոչ էլ, եթէ այդպէս կարելի է ասել, պոլիցիական ապահովութիւն՝ աւազակների և կողոպտութիւնների դէմ: Այդ տեսակ ան-

ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ

ՀԱՅ ԿՆԻՔ

(Մէկ հատուած պ. Գանկէլիի դատախոսութիւնից):

Իրանց անբարոյականութեամբ յայտնի արեւելեան բոլոր կանանցից մենք միայն մէկին ենք ճանաչում, որը չը նայելով իրան ապաստանող բազմաթիւ վտանգներին, խտտութեամբ պահպանել է իր բարբեր մաքրութիւնը՝ այդ կինը — հայուհին է:

Մեր ժամանակակից ճանապարհորդների և դրողների ամենամեծ պակասութիւնը այն է, որ նրանք շատ անփութ կերպով են կալում մոռ իրանց պատմութիւնները և նկարագրութիւնները, որոնց մէջ ոչ ճշգրտութիւն կայ և ոչ անկողմնապաշտութիւն, որոնք անհրաժեշտ են թէ ճեւաբարութիւնը շարժելու և թէ նոյնպէս առհասարակ խրատելու համար: Մինչև այժմ օտար լեզուով ոչ մէկ նկարագրութիւն չը կայ, որի մէջ խտովելի լինէր Հայաստանի մասին և հայկական ժողովրդին վերաբերեալ բոլոր ճանապարհները խորը ուսումնասիրված լինէր: Այդ պատճառով և մենք այդ ժողովրդի մասին միայն այն, մեծ մասամբ նուազ տեղեկութիւններն ունենք, որոնց մենք քաջում ենք էնցիկլոպէդիաներից և ընդհանուր պատմութեան ու աշխարհագրութեան ձեռնարկներից:

Բայց հայ ժողովրդը արժանի է, որ դէպի նրան աւելի ծանր վերաբերվեն, որովհետև այն բեր միջոցներ իր անցեալի բոլոր անաւարտ գործերը անձեռնադուրս պահպանել հաստատելու որ հայերը քրիստոնէութիւնը ըն-

դուանցին (տասն և հինգ դար առաջ), այս ազգի անունը շատ անգամ փոխաւորվեցաւ պատմութեան մէջ: Ասիական բոլոր ժողովուրդներից իսկական նշանակութիւն միայն հայ ժողովուրդն ունի, որովհետև նրա մէջ քաղաքակրթութեան տարրեր կան, որ բոլորովն անձնութիւն են նրա բոլոր հարեան ժողովուրդներին: Մենք մեր առարկայից կը ճեւաբարենք կէտէ մտադրվելով խոսել Հայաստանի փայտէ պատմական անցեալի վրա, բայց միզ անհրաժեշտ է դառնալ դէպի այդ անցեալը, պարզելու համար ամեն կողմից նշանաւոր և հաստատող այն փաստը, որ երբեմն ընդարձակ և միայն ներկայ ժամանակում աշխարհագրական դրութեամբ վնասված այդ երկիրը, այնու ամենայնիւ, պահպանեց այնքան կենսական ուժեր, որ մի քանի դար հարուստի նրան չը կարողացան թուլացնել ոչ հռոմայեցիք, ոչ պարսիկները և ոչ թիւրքերը: Գրիստոնէական լուսաւորված Հայաստանը ամեն ժամանակներում պէտք է Ասիայի հետ կապեր, և միայն, երկար և հերոսական ընդդիմադրութեան շնորհով, նրան աջողվեցաւ ապաստել թիրաքայի հալածանքներից մէկ կողմից և հարեանների շարժական յարձակումներից միւս կողմից, և ապարտան որոնել այնտեղ, ուր նրա կրօնը և նրա լեզուն, որ ամբողջ աշխարհում ամենահինն է, կը կարողանային ապաստան գտնել:

Որքան անգամ նախանձը դիմաւորվում էր հայերի դէմ, և որպէս յաճախ, տեսնելով նրանք իրական բարեօրոճան աճումը, շատերը հարցնում էին իրանց վատ ծածկված դատախոսութեամբ: Ինչպէս կարողացաւ այդ շարժարժ ժողովուրդը կուրել անապոլուսութիւնների դէմ, ձեռք բերել հաջողութիւններ, իր անցեալի բոլոր անաւարտ գործերը անձեռնադուրս պահպանել հաստատելու որ հայերը քրիստոնէութիւնը ըն-

տուն մնալ իր անբարեկերպ մէջ և յայտը չը կորցնել մինչև անգամ այնպիսի ճանապարհներում, երբ մեծ ազգերն անգամ, անխիստութեամբ տոտանված երկրում են, չը նայելով իրանց զորութեանը:

Մենք կարող ենք պատասխանել այդ հարցին: Երբ ժողովուրդը, զինարկվելով ճնշող հանգամանքների դրութեանը, ընտրում է իրան համար որպէս դէպի ճեւաբար կրօնքը՝ աշխատանք, հաւատ և ընտանեկ, նա արդէն պատասխանված է փոխարկի բոլոր վտանգներից, նա զգում է, որ օրից օր նրա ուժերը աճում են և հաստատ քայլով գնում է առաջադիմութեան ճանապարհի վրա, և, հետեւապէս, փրկութեան շաղի վրա:

Ոչ ոք չի նակառակվի այն բանի դէմ, որ հայ ժողովուրդը — մշակ ժողովուրդ է և որ նրա այդքան նախանձ գրգռող բարոյութիւնը, միայն նրա ծանր և անխնայ աշխատանքի արդիւնքն է հայուն և հինգ դար առաջ հայերը քրիստոնէութիւնը ընդունելը և այդ ժամանակից նրանց փրկութեան շաղի վրա:

Ոչ ոք չի նակառակվի այն բանի դէմ, որ հայ ժողովուրդը — մշակ ժողովուրդ է և որ նրա այդքան նախանձ գրգռող բարոյութիւնը, միայն նրա ծանր և անխնայ աշխատանքի արդիւնքն է հայուն և հինգ դար առաջ հայերը քրիստոնէութիւնը ընդունելը և այդ ժամանակից նրանց փրկութեան շաղի վրա:

Նրա կրօնը, որը լիակատար փրկում է բնութեան կենսաբան պէտք է նկատել, որ մենք այդպէս խոսելով, հասկանում ենք միայն կրօնք բարոյական ազդեցութիւնը շրջապատողների վրա, ասան մէջ մեռողների վրա, որովհետև գործը — բազմապէս տղամարդկանց ձեռքում են:

Հայերի մօտ ընտանեկան կրթանութիւնը կախված է ամուսինների փոխադարձ համաձայնութիւնից: Տղամարդը կանխիկ աշխատում է, կիրն անտեսութեան և կարգին է հայտնում ասան մէջ և հոգում է նրա մէջ խոզապոխութիւն պահպանել, որը զօրեղ ներդրութիւն ունի ասան մէջ բոլոր ապրողների վրա: Ընտանիքի զուլիը հաւատարման է, որ տուն վերադառնալով, նա կը տեսնի իր կնոջ ժողովրդ դէքը և դէպի իրան մեկնված մասնակիների ձեռքերը, որոնք սիրով բարեւում են նրան: Նրա տղամարդը տան է, իր սրտին մօտիկ արարածների շրջանում, նա մտանում է իր օրակամ աշխատանքը: Ընտանեկան ուրախութիւնները մշակի ամենապաշտարարներն են:

Հայ կինը կրթում է մանուկներին ծնողական իշխանութեան հնազանդութեան մէջ և իր կրօնի վարդապետութիւններին համաձայն լինել նա քաղաքում է անպարտ, որտեղ մի որ և է ուսումնասիրան կայ, նա անպատճառ այնտեղ է օւղարկում իր դուստրներին: Ազգի կնիքութեան վրա ասանձին ոչ չաղութիւն է դարձնում և ամբողջ Հայաստանը կարող է պարծնալ նրանով, որ նա զին չը ներկայացրեց աշխարհին այն գայթակղող և հրապուրիչ պատկերները և ոչ մէկը, որոնց վրա նկարվում են շրտաբանութիւն, անհարգաբարձուքը և պրատիկոնցիտ: Հասկանալի է, որ այդպիսի պայմաններում հայ կինը մեծ դեր է խաղում ընտանիքի մէջ: Ընտանիքը, ինչպէս արդէն վերեւ ասված

աջող դիրք ունեցող երկրի մէջ մի բան սկսելու համար մեծ զոհաբերութիւններ են հարկուար:

Ի հարկէ, կը պատասխանենք մենք, մեծ զոհաբերութիւններ են հարկուար: Ժողովրդի մէջ գործ կատարելը, շատ կողմերից անապահով երկրի մէջ գործելը, հանդիպելով անթիւ արգելքներին, խոչնդոտներին, գուցէ սկզբից կատարել անաջողութիւններին,—աւելի դժուար է, ի հարկէ, քան թէ Բերայի կամ Վալտայի մի յարմար անեակում նստելով փափուկ բազմութունների վրա գանգառելի ազդի թշուառութիւններին դէմ, գրել բանաստեղծութիւններ, թարգմանել ֆրանսիականից գրքեր և յորինել ընկերութիւնների ծրագիրներ այն երկրի և ժողովրդի համար, որին չէք ճանաչում...

Եթէ ճշմարիտ գործել էք ուզում, պէտք է առաջուց իմանաք որ գործը առանց զոհաբերութիւնների չի լինի:

Մի բան էլ չը պէտք է մոռանաք. դուք գանգառում էք ահարկեան պարտութեան կամայականութեան և հարստահարութեան դէմ, աւագանների կողպտութիւնների դէմ,—բայց թողնում էք ազատ և անպաշտպան ամբողջ առանց մտաւոր առաջնորդների: Այ՛ Պոլսում հաւաքվել է ամբողջ ինտելիգենցիան և զարմանում է որ ազատ ու անպաշտպան Հայաստանցի ժողովուրդը կողպտուած է, հարստահարուած է առանց իր մէջ առաջնորդներ ունենալու...

Այդ ցաւալի երևոյթը նշմարվում է և մեզ մօտ, Անդրկովկասում: Մի հասարակ հայ գիւղացի կարողացել է բարձրագոյն ուսում ստանալ, ուսումնասիրել է իրաւաբանութիւնը, կամ օժտել թիւերը, կամ մի այլ գիւղացին այնպիսի մեծ կարծիք ունի իր մասին, մի և նոյն ժամանակ այնքան քիչ համարաչափութեան զգացմունք ունի գէպի իր համագիւղացիները, որ լայն և զ չէ անում գիւղը վերահասակ իրաւաբան գիւղացին պէտք է անպատճառ նահանգական դատարանի կամ

դատաստանական պալատի մէջ երգուեալ որ թիւերաց Հայաստանում տիրում են երկհասարակարար լինի, բժիշկ գիւղացին կու գլխաւոր չարիքներ, ամենալաւ ոյժերի պէտք է անպատճառ մայրաքաղաքի բարձր անդադար գաղթականութիւնը: Հայաստանում ստացած հայ գիւղացին ոչ այնքան մէջ կրկնապատկութիւններն ու թշնամութիւնը:

Այդ երկու չարիքներին առաջն առնելու թիւերը, որ բժիշկ կամ իրաւաբան գառնաւուց յետոյ նուիրի իր ոյժերը իր լու համար մի միջոց կայ միայն՝ լուսաւոր գիւղի ծառայութեանը, մինը տանտուէր թիւերը միացած երկրի անտեսական ընտրվի իր գիւղում, միւսը բժշկի իր հաստատ գարգացման հետ: Տնտեսական մտղիւղացիներին: Վիւղի լաւ ոյժերը գնում գարգացնելով երկիրը՝ սպառող գաղթական կորչում են քաղաքներում, իսկ գիւղը, գաւառը մնում են առանց մտաւոր առաջնորդների: Բարձրագոյն ուսում ստացած գիւղացին կարող էր սովորեցնել իր համագիւղացիներին տնտեսութեան և կենցաղավարութեան աւելի խելացի միջոցներ, առաջնորդել նրանց: Աւագաններ են անհանգստացնում գիւղը,—նա կը սովորեցնի գիւղացիներին ինչպէս պաշտպան են աւագաններին դէմ: Տէրութեան պաշտօնային հետ յարաբերութիւնների մէջ ժողովուրդը պէտք ունի հմուտ իրաւաբանի,—բարձրագոյն ուսում առածը կարող է նրան օգնել այդ գործի մէջ: Եթէ մի պաշտօնային որ և է կամայականութիւն գործի,—նա իրան գապած կը տեսնի հանդիպելով գիւղացիների մէջ մի հմուտ իրաւաբան տանտուէր և աւելի յարգանքով կը վարվի գիւղացիներին հետ, և այն...

Թիւերաց Հայաստանի վերաբերութեամբ մեր բոլոր ասածներից վերջը մեզ կարող են պատասխանել: այդ բոլորը լաւ է, բայց առաջ Հայաստանը թող ստանայ խոստացած ինքնավարութիւնը, յետոյ ձեռ բռնոր առաջարկութիւնները կը կատարվին:

Այդ ի հարկէ շատ լաւ կը լինէր, բայց նոյն հակ ինքնավարութիւնը ստանալու համար պէտք է պահանջել և ոչ թէ սպասել որպէս շնորհ Թիւերցիայի կամ Եւրոպայի կողմից: Եթէ հայերը չը պատրաստվին, այլ միայն սպասեն,—գուցէ երբեք ոչինչ չեն ստանայ:

Մենք մեր առաջին յօդուածում սանցիլիք

ցնցողները կոչուցի, դուրս է նայում հրաշալի գեղեցկութիւն ունեցող մէկ գլուխ՝ երեսի քրնքայլ գոյն, մեծ սև աչքեր: գեղեցիկ աղեղնաւորված յոնքերով: գեղեցիկ է թիւ գծադրութիւնը: ուսերի վրա ծածանվում են հիանալի մազեր: խոսու հողի վրա այդ թշուառ երեխան նստն է տրտմութեան հրեշտակի գեղեցիկ քանդակին: բայց մարդիկը, շատով լցնելով հողը այն բացումքի մէջ, ուր իլեցրին նրա մօր նշխարքը, մնում են ստունափրտ դէպի այս տեսարանը: նրանք նրան չեն նկատում: Գործը վերջացնելով, նրանցից մէկը բռնեց երեխայի ձեռքից և կոպիտ կերպով առաց:

—Կէ, աղջիկ, գնանք քաղաք կենդանիներ մօտ, իսկ մեռաւորներն հանգիստ թողնեն: Ինչքան էլ լաց լինես, արտասուքներով յարութիւն չես տայ մօրը:

Մանուկը հետևեց գերեզման փորողներին: Գաղաքը մտնելով, նրանք գնացին իրանց ճանապարհով և աղվան թողեցին ճակատագրի կամբին, բազը ցանկանալով նրան: Երեկ, որը սովից կը մեռնէր, էթէ նրան չը որդեգրէր մի պատաւ այրի կին, որը մի քանի հարիւր բուլլը դրամագլուխ ունէր: Վերև նկարագրած տըխուր անցքից յետոյ հինգ տարի անցաւ: Բութրիկ որդուհին երեկի գեղեցկուհի դարձաւ: Վն չեմ մեռնի մինչև չապահովացնեմ քեզ, շատ անգամ ասում էր նրան պատաւ կինը: Բայց մի գեղեցիկ առաւօտ կարծատն հիւանդութիւնից յետոյ, բարեարուհի յալտանակաւ նուրբան գրկը մասաւ: Նրա մահից յետոյ ոչ կտակ մնաց և ոչ փող: կտակը դրված չէր, իսկ փողըրը—նա համարակ կտակ ապս—վերցրեցին նրանք, որոնք մեռնողի վերջին բազէներին ներկայ էին: Այս պատմութեան հիրուսէն երկրորդ անգամ որբացաւ: Բայց, իր ապրեցողի գե-

ղեցկութեան շնորհով, նա հանդիպեց այնպիսի մարդկերանցից մէկին, որոնք սիրում են թշուառ աղջկաների անմեղութիւնը և պատիւր ոտնակոխ անել: Այդ մարդը սկսեց ամենավերաւորոզ առաջարկութիւններ անել նրան: բայց նա արհամարհանքով մերժեց դրանց:

Այնուամենայնիւ, աղքատութիւնը արդէն պատրաստվում էր տիրապետել իր որսին, որին նա հինգ ամբողջ տարիներ հանգիստ էր թողել: Անտակը, իր կողմից, հակում էր իր գոհին: Բայց, մտածում էր նա, կը հասցնի նրան այն փաղցըր, մտածում էր նա, կը հասցնի նրան այն սխալվում էր, աղջկը խուլ մնաց նրա բոլոր համոզեցուցիչ խօսքերին: Վաս մարդիկ, որոնց կիրքը անում է այնքան, որքան որ արգելքներն են բազմանում: Տեսնելով, որ թշուառ աղջկը անկողնու էր լինում, նա անգամ իր կողմից և պատիւր ոտնակոխ անել նրան: բայց նա արհամարհանքով մերժեց դրանց: Վաս մարդիկ, որոնց կիրքը անում է այնքան, որքան որ արգելքներն են բազմանում: Տեսնելով, որ թշուառ աղջկը անկողնու էր լինում, նա անգամ իր կողմից և պատիւր ոտնակոխ անել նրան: բայց նա արհամարհանքով մերժեց դրանց:

Մենք զանազան դաւանութեան ենք պատկանում, ասաց նրան երիտասարդ աղջկը:

—Ես քո հաւատը կընդունեմ:

—Ես հաւատափութի չեմ չեմ ամուսնանայի:

—Ես քեզ սիրում եմ:

—Ուստ է, երբ տղամարդը սիրում է կնոջը, նա նրան յարգում է, և ոչ թէ ցանկանում է նրան խաբել:

—Կենդանի թէ մեռած դու իմն կը լինես, աղագակեց մերժված սիրահարը:

Այդ սպառնալիքը սարսափեցրեց երիտասարդ աղջկան: նա հասկացաւ, որ կորած է:

Այս պատմութիւնը վերաբերվում է այն ժամանակին, երբ գաւառական անիլեում պոլիցիան մէկ տեսակ միջ էր, երիտասարդ աղջիկ փախց-

չեալ ուսումնասրանում ոչ ուսում և ոչ կրթութիւն է ստացել: Երբեմն մէկ Նուբարով անուն թիֆլիսցի աշակերտ եղել է այդ վարժատանը, որ առանց աւարտելու իր ուսումը վերադարձել է իր հայրենիք: Երեկ յօդուածի յիշեալ հեղինակն առած է Նուբարովի անունն Նուբար փաշայի տեղ:

Յիշեալ ձեռնարանն «լուսն» տարեկան չէ, ինչպէս կատ հեղինակն, այլ վաթսուն և հինգ, որովհետև հիմնված է 1815 ին:

***

ՆԱՍՏԱԿ ԽՄԲԱԳՐԻՆ

Թիֆլիս, 7 մայիսի
Մեծապատիւ խմբագրը, ինքզին ձեռ պատուական թերթի միջոցաւ, յայտնել իմ խորին շնորհակալութիւնը հետեւալ յարգելի պարոններին, որոնք բարեհաճեցին բժիշկ Բ. Նաւասարդեանի առաջարկութեամբ օգնել ինձ, տալով միջոց գնելու պ. Անանեանից ազգային աւանդութեանց ժողովածուն, որի մասին յիշած էր «Մշակի» մանր լուրերում:

Պ. պ. Բ. Նաղդրեանց, Գ. Սունդուկեանց, Ս. Մէլիք - Մէհրաբեանց, բժշկապետ Դաւ. Պարոնեանց, բժշկապետ Գուրբեանց, բժիշկ Դաւ. Պապեանց, Ա. Եսայեանց, Գ. Հեղուբեանց, Ն. Տէր-Յակոբեանց, Յ. Մէլիք-Բէգլարեանց և պատուելի սրկին Ներսիսեանց Տէր-Գալթեանց:

Տ. Նաւասարդեանց

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

Մարաբաղաբի լրագրիները հարողում են, որ այս օրերս կայանաւորվեցաւ Ս. Պետրբուրգում մի ծովային օֆիցեր Սուխանով ազգանունով, որ մեղադրվում է յեղափոխական գործերի մասնակցութեան մէջ և դիմաւոր սրբուհի պահեստներից յափշտակու մէջ:

Վերջին օրերս ստացած ուս լրագրիները աւելացնում են, որ բացի Սուխանովից կայանաւորվեցան դարձաւ երկու ծովային օֆիցերներ և մի քանի օֆիցերներ գործերի ուրիշ մասերից:

Բոլոր լրագրիները մեծ համակրութեամբ են խոսում կոմս Արիս-Մէլիքովի գործուհեութեան մասին և մեծ ցաւ են յայտնում ներքին գործերի միջնատրի պաշտօնից նրա հրաժարվելու մասին:

Ներքին օրերս ստացած ուս լրագրիները անը շատ հեշտ բան էր և դա անդադար կատարվում էր: Մի այդպիսի վատագ ևս սպասում էր որքին, նա չէր կարող կասկածել այդ բանի մէջ:

Մի գեղեցիկ, արեգակնային առաւօտ նա դընայ հայտ փորելի եկեղեցի, քառորդ ժամ ազօրեց և հոտատ քալելով գնաց դէպի կուրի ախր: Մի քանի բազէից յետոյ գետը իր դիրկն ընդունեց թշուառ աղջկա մարմինը, որը մահը գերազանց անպատուութեանը:

Չը կարծէք, որ այս օրինակը հնարել եմ նրա համար, որ բոլոր վերոյիշեալներին աւելի նշանակութիւն տամ. միք համարի այդ բանը նոյնպէս որպէս մէկ եզակի փաստ: գիւղական հայ կանանց՝ մէջ քաղաքային նրբացած դիտութիւնից աւելի նշանաւոր բան կարող է գտնվել, որ է՝ բարոյական կրթութիւնը, որի մէջ գլխաւոր դերը խաղում է չը՝ վիշապած և իր պարտաւորութիւններին հաւատարիմ սիրտ:

Խորը ընկելով հայ կանանց ընտանեկան բարքերը, դուք չէք զարմանայ տեսնելով, որ ժողովրդի մասային մէջ դերակուում է բարոյականութիւնը և բարօրութիւնը: Ինձ չափացանց ախորժիկ էր համոզվել այդ բանում իմ կողմա եղած ժամանակ: Թող այդ երկիրը, որը իր բախտով կարողացաւ երկար տարիներ ընթացքում ազատվել Եւրոպայի յուզմունքից, թող այսուհետև էլ հեռու մնայ այդ բանից և թող իրանով մի գեղեցիկ ժողովրդի օրինակ ցոյց տայ, որը բոլորովին նուիրել է իրան խաղաղ պարագծունքներին և որը իր մտաւոր զարգացման համար գործ է ածում իր խելացի և բարոյական ազգաբնակութեան բոլոր գործունէութիւնը:

***

